

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. novembra 1897.

Štev. 12.

Čitateljem Venca!

Nekamo boječe smo lani osorej pripravljali prvo številko Venca. Pri prvem shodu na čast presv. Rešnjemu Telesu dne 30. julija so zbrani gosposdije zvečine bili izrekli željo, da se začne izdajati nov cerkveni list; kakšen pa bodi novi list, o tem so si bile misli raznih gospodov navzkriž; zato nismo vedeli, bode-li list ustregel ali ne v obliki, ki smo mu jo določili. In res nekaterim Venec ni bil povšeč; no premnogi drugi so ga z veseljem pozdravili. Ob početku vsakega meseca so se oglašali novi naročniki, in sedaj gre vže okolo poltretji tisoč izvodov Venca mej ljudi. Komur je znano, po koliko naročnikov imajo pri nas razni listi, mora reči, da si je Venec v enem letu pridobil mnogo čitateljev. Za to bodi najprej čast dobremu Bogu, ki je blagoslovil naš skromni trud in dal delu srečen speh. Zahvaljujemo pa tudi vse prijatelje Venca, ki so list širili mej ljudmi. Presveto Srce Jezusovo naj vam povrne, kar ste dobrega storili!

Ob koncu starega leta prosimo vse svoje prijatelje, da nam ostanejo zvesti tudi v novem letu. Vsak naročnik dôbi pa za prihodnje leto še enega, in število čitateljev se bode podvojilo!

Venec ostane tak, kakršen je sedaj. Glavni namen mu bode: razširjati češčenje presv. Rešnjega Telesa in pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Poleg tega bodemo kakor do seh dob tudi v prihodnje podajali kratka poročila in pojasnila o raznih bratovščinah. To se nam zdi potrebno, ker pri nas posamezne bratovščine nimajo kakor drugod svojega posebnega glasila.

Cena Vencu bode ista kakor letos. Kdor hodi ponjk upravništvu, plača 60 kr., komur pa se pošilja po pošti, plača 72 kr. Denar za naročbo

naj se pošilja edino le: upravništvu Venca v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2. Kdor pa kaj napiše za Venec, naj to pošlje: uredništvu Venca v Ljubljani, Semenišče.

Vse častite gospode in prijatelje našega lista, ki so letos na svoje ime naročili po več izvodov Venca in jih dajali ljudem, iz srca zahvaljujemo za njih trud, ob enem pa jih znova prosimo, da bi to drage volje tudi v prihodnje storili. S tem je zelo ustrezno ljudem, ki bi morda radi naročili list, pa si sami ne znajo pomagati in ne vedó, kako in kam pošiljati naročnino.

Slednjič se obračamo do vseh gospodov duhovnikov, zlasti pa do vodnikov bratovščinam, s prošnjo, da bi nas tudi duševno podpirali. Čim več delavcev bode pri listu, tem bolj bode list to, kar bi moral biti: Klicár našega nebeškega kralja Jezusa Kristusa, bivajočega mej nami v najsvetejšem zakramentu, in glasnik Njegovega presvetega Srca.

Urednik.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

(Piše *Janez Fristov.*)

(Konec.)

Na delo!

Neobhodno potrebno je v današnjih dneh goreče češčenje presvetega Rešnjega Telesa. Zakaj nasproti si stojita Kristus s svojo cerkvijo in antikrist z vsemi brezverskimi pomagači. Tu nam ni dolgo premišljati, kam naj se obrnemo v tem boju; odločno se oklenimo svojega vojskovodje Jezusa Kristusa, pričujočega v presv. Rešnjem Telesu. V vojski pa mora biti vse lepo urejeno, zakaj le urejena vojska more upati, da zmaga. Vojska častivcev presv. Rešnjega Telesa bodi urejena povsod v vsaki župniji.

Povsod, v vsaki župniji naj se uredi vedno češčenje. Vsako nedeljo celega leta naj častivci najsvetejšega zakramenta od 6. ure zjutraj pa do 6. ali 7. ure zvečer neprenchoma molijo presv. Rešnje Telo.

Če pa ni moči za vse nedelje v letu dobiti molivcev, pa skrbimo, da bodo tri ali dve ali vsaj eno nedeljo vsacega meseca molili presveto Rešnje Telo.

In če ni mogoče vseh ur ob nedeljah razdeliti molivcem, naj se jih pa odloči, kolikor možno. Par ur na mesec bi mogli vkupe moliti celó v župnijah v hribih, kjer so hiše raztresene in je časih daleč od vasi do vasi. Seveda je po mestih in trgih mnogo laže vpeljati večno molitev; a z gorečnostjo in trudom se dá tudi drugje marsikaj doseči.

Pri vednem češčenju navadno ni izpostavljeno presv. Rešnje Telo in zato ni da bi morale goreti sveče. V nekaterih krajih udje sami na svoje troške kupijo sveč, da goré mej molitvijo. Zelo dobro bi bilo, ako bi posamezne župnije prosile prevzvišenega škofa dovoljenja, da smejo vsako prvo nedeljo meseca če ne več vsaj eno uro izpostaviti v cerkvi

presv. Rešnje Telo. Za nekatere župnije so knezoškof to vže dovolili. To bi privabilo mnogo ljudi v cerkev, zakaj izkušnja uči, da Jezus v sveti hostiji tudi dandanašnji vleče nase ljudi. In to je dobro znamenje. Zakaj, kdor resnično časti presv. Rešnje Telo, tudi krščansko živi. Nobena bratovščina nima toliko moči človeka tako preustvariti v poštenega kristijana, kakor prav češčenje presv. zakramenta.

Na delo torej! Kjer je le mogoče, naj se vpelje za nedelje vedno češčenje.

*Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!*

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XII.

Maksimilijan Leopold baron Rasp.

(12. decembra.)

»Spomin pravičnega bo blagoslovljen.« Te svete besede so se uresničile na slavnem župniku baronu Raspu. Poldrugisto let je vže minulo, odkar je umrl, pa še se ga hvaležno spominja ljudstvo in uživa sadove njegovega truda.

Porodil se je 14. novembra l. 1673. v Loki iz stare kranjske baronovske rodovine. V 27. letu svoje dōbe je postal (l. 1700.) župnik v Kamniku ter kmalu potem arhidijakon za Gorenjsko. Tukaj je pastiroval celih 42 let z največo gorečnostjo in požrtvovavnostjo.¹⁾

Vsako nedeljo in zapovedan praznik je imel v cerkvi krščanski nauk. Razen tega je še posebej poučeval otroke in kmečke ljudi. Vse te dni je bil vže ob štirih zjutraj v izpovednici, prvi izmej duhovnih tovarišev. Izpovedoval je celo dopoludne, dokler je bilo kaj izpovedancev. Teh pa se mu ni manjkalo nikoli, ker je imel od Boga poseben dar, da je spreobračal srca celo najtrdovratnejših grešnikov. Pobožnim je bil najboljši dušni vodnik, zbeganim in potrtem očetovski tolažnik, sploh vsem vzoren »dobri pastir«. Njegova neprestana skrb in želja je bila, da bi vse pregrehe in strasti izkoreninil in iztrebil iz src svojih vernikov, ter jim vcepil pravo pobožnost. Tega ni le z besedo učil, temveč tudi s svojim vzgledom.²⁾

Vsak delavni dan je prišel zarana v cerkev, kjer je bil pričujoč pri prvi sv. maši. Potem je sam opravil presveto daritev z največo pobožnostjo. Ob 9. uri je bil zopet vsak dan pri sv. maši. Vse razvade, ki so se bile v župnijo vgnezdile, je odpravil. Vpeljal je v mestni župnijski cerkvi 40urno pobožnost v čast presv. Rešnjemu Telesu zadnje tri dni pred pustom. Ta slo-

¹⁾ Kar pišem o njem, je povzeto nekaj iz mrliške knjige, nekaj z nagrobnega spomenika in drugih starih napisov, nekaj iz ljudske govornice.

²⁾ »Continua ejusdem cura et studium fuit vitia omnia e populo sibi concredito et commisso eradicandi, devotiones ac virtutes omnes radicatas eidem implantandi, quod prae-lucente exemplo suo continuo rigavit.«

vesnost se je vršila vsa leta ob njegovih troških, in sicer tako svečano, kolikor se je le dalo. Ljudstva se je shajalo te dneve od blizu in daleč na tisoče; vsi so prejeli tudi sv. zakramente.

L. 1725. je ob priliki »svetega leta« priredil na Žaljah, kjer je bila malo poprej sezidana velika cerkev sv. Jožefa, ljudski misijon. To je bil prvi misijon na Kranjskem. Trajal je od 18. do 26. julija. Misijonarji so bili štirje jezuviti pod vodstvom o. Bernarda Cerroni-ja. Vsak dan so bile po štiri pridige, dve nemški v cerkvi in dve slovenski zunaj cerkve. Slovesne procesije koncem sv. misijona se je udeležilo okolo 17 tisoč ljudi, in približno toliko jih je bilo v onih osmih dneh obhajanih.

Nepresežna je bila njegova gorečnost in radodarnost za lepoto hiše božje. S psalmistom je smel zaklicati: »Gorečnost za tvojo hišo me razjeda.« Župnijsko cerkev je znova sezidal na svoje troške ter hkrati postavil tudi šest stranskih oltarjev. Mesto je dalo v ta namen le 2000 gld., vse drugo je plačal on sam iz svojega. Zato je prodal vse, kar je imel pri hiši iz zlata in srebra. Cerkveno opravo, svečnike, cerkvene posode, obleko in perilo je sam kupil. O tem priča razno cerkveno orodje, katero se še sedaj rabi. Na Žaljah je prizidal zakristijo, napravil nove orglje, in na bližnjem holmu postavil lepo kapelo s tremi križi (1724). Koliko goreče molitve se je poslej na tem mestu, ki se Kalvarija zove, vže opravilo, koliko sv. maš se je vže darovalo, to sam Bog ve; koliko se moli tukaj še sedaj, to vedó ljudje daleč na okolo. Tudi v romarski cerkvi sv. Primoža na planinah je napravil novo mašno obleko ter cerkev prenovil. Neka ploskev še sedaj priča, da se je tudi tukaj zelo častilo presv. Rešnje Telo.

Ker je bila župnija tedaj zelo obširna, — k njej so namreč pripadale kot podružnice vse manjše župnije v okolici, — je ustanovil poseben beneficij pri župnijski cerkvi. Beneficijat je moral vsako nedeljo in zapovedan praznik maševati po glavni službi božji ob 11. uri zato, da so mogli priti k maši tudi taki, ki so imeli daleč do cerkve. — Posebno zaslugo in hvaležnost vseh dobrih župljanov si je udobil s tem, da je po njegovem posredovanju veliki semenj v praznik čistega Spočetja Matere božje vlada predstavila na sredpostno nedeljo.

Dasi je bil baronskega stanu, je vendar živel za-se silno skromno. Omenili smo vže, da je vse svoje dragocenosti razprodal in denar porabil v cerkvene namene. Počival je le malo, in sicer na trdem ležišču. V župnišču sta stanovala vedno po dva reveža, katera sta bila z vsem preskrbljena. Razen tega je cela množica ubožcev dan na dan dobivala pri njem potrebne hrane in tudi obleke. Včasih jim je sam stregel in se ž njimi pogovarjal ter jih tolažil mej obedom. Sam je užival skromno in slabo hrano. Strežaj, ki mu je stregel, moral je vselej poleg jedij postaviti na mizo tudi skledico pepela. Če se je jed gospodu zdela predobra, jo je s pepelom potresel, predno jo je okusil, da je s težavo kak košček použil ali pa se celo popolnoma postil.

Mladino je silno ljubil; zato je mnogo za-njo žrtvoval. Zlasti je silil stariše, naj svojih otrok nikoli ne pusté brez dela. Mnogo dečkov je poslal v šole, da so se posvetili duhovskemu stanu. Nekateri so postali svetni du-

hovniki, drugi so šli k frančiškonom in kapucinom, štirje k cistercijanom, trije k kartuzijanom in jeden k premonstratom. (V tej domači vzgoji mladine ga je vzorno posnemal njegov bivši kapelan Paglovec kot župnik v Šmartinu tuhinjskem, ki je imel v svojem župnišču hranilnico in nekako gimnazijo.¹⁾ Deklice pa je pošiljal v mekinski in velesovski samostan.)

Koliko se je zatajeval in pokoril, je pričal bič ali korobač, katerega so po njegovi smrti našli v neki omarici. Poleg biča, ki je bil skrit v spodnjem predalu, je ležala velika trnjeva krona in mrtvaška glava.

Pripisujejo se mu tudi razne nadnaravne moči. — Pravijo, da je bila lakota v deželi. On je vse razdal, kar je imel, da samemu ni nič ostalo. Pride še neka vdova od daleč prosit hrane. Gospod župnik veli strežniku, naj gre pod streho, kjer je shramba za fižol, in naj ga dá ženi eno košaro. Strežaj pové, da ne more ničesar več dati, ker so žitnice in druge shrambe prazne. A župnik ga le sili, naj gre iskat živeža, češ, če res drugzega več ni, naj v smeteh kake ostanke pobere. Sluga odide in pod streho najde skrinjo skoro do vrha napolnjeno s fižolom.

Vrata k župniku baronu Raspu so bila vsakemu odprta, domačinom in tujcem, revnim in bogatim. Vsakemu je rad pomagal, kar in kolikor je mogel; za vsakega je imel primeren lep nauk in vsakdo ga je hvaležno vsprejel.

Kar mu je prebivalo časa poleg pastirskega delovanja, je molil v cerkvi pred tabernakljem. Tukaj pred Jezusom, v podobi kruha skritim, je prebil polovico ali pa vsaj veliko tretjino svojega svetega življenja. Iz svojega stanovanja je imel napeljan obokan hodnik v zakristijo, ki stoji še sedaj. Najboljši prijatelj na tem svetu mu je bil sivolasi starček oče Maver, ki je na bližnjem Starem gradu živel kot puščavnik.

Ubog s posvetnim blagom, a zelo bogat z zaslugami pri Bogu je, previden s sv. zakramenti, umrl v 70. letu svoje dóbe 12. decembra l. 1742. Dva dni pozneje so ga pokopali v župnijski cerkvi (na Šutni) na listovi strani poleg njegovega prijatelja puščavnika o. Mavra.

Mramornat nagrobni spomenik na cerkveni steni, prižnici nasproti, ga slavi v latinskem jeziku kot očeta ubogim, darežljivega dobrotnika cerkvam, neumorno delavnega in svetega duhovnika, ki je izvršil nešteta dobra dela (*«contulit innumerabilia bona»*) in je bil vsem vse (*«fuit pater pauperum et omnibus omnia»*).

Mrliška knjiga pravi o tem spomeniku: »Poglej, beri, premišluj! Biser duhovski, ki je podložnemu ljudstvu in duhovnikom svetil po svojem arhidijakonskem dostojanstvu, po vzgledu, po modri in sveti razsodnosti . . . Le malo je povedano o tem možu, največ opuščeno, neštevilno pa meni in drugim skrito, višjemu Bogu samemu znano.²⁾

¹⁾ Jeden gojencev Paglovčevih je bil slavni Jurij Japelj, ki je iste poskuse z zasebno šolo delal kot župnik na Ježici. Zadnji gojenec Rasprov pa je bil menda frančiškanski provincijal o. Honorat Vadvl († 1826) star 93 let; njegova sestra je umrla kot M. Klara v mekinjskem samostanu.

²⁾ »Gemma sacerdotalis, quae subjecto sibi populo et Clero, et Autoritate Archidiaconali, qua pollebat, et exemplo, quo praeibat, discretionem prudenti et sancta praeluxit. Ce-

Ljudstvo ga je vže v življenju spoštovalo kot svetnika, še bolj pa se je vnelo zanj po njegovi blaženi smrti. Raznesle so se o njem razne pobožne pripovedke, ki so po nekoliko še ohranjene mej ljudstvom. Nekateri so baje čuli »nebeško godbo«, ko je pokojnemu zvonil mrtvaški zvonec. Okolo njegovega groba pa je zrastle takoj prvo noč po pogrebu, sredi zime, visoka zelena trava itd.

Slikar Val. Metzinger je naslikal njegovo podobo, ki še visi v župnjiski obednici. Po nekaterih hišah imajo manjše sličice »častitljivega tehanta Rospa«, kakor ga ljudstvo naziva; in še se čuje upanje, da v šutinski cerkvi kedaj »vzdignejo svetnika«.

Kako lepo se dajo obračati na slavnega župnika Raspa besede modrega Siraha, s katerimi cerkev časti svete spoznovavce: »Blagor (bogatemu) možu, ki je brez madeža in kateri ne hodi za zlatom in se ne zanaša na denar in zaklade. Kdo je ta? da ga hvalimo; zakaj čuda je delal v svojem življenju.«

Petero škapulirjev.

Mnogi pobožni verniki nosijo petero škapulirjev skupaj spetih z dvema trakovoma. Za škapulirski praznik karmelske Matere božje sem v »Vencu« na kratko posnel glavne stvari, ki jih je o škapulirjih sploh treba vedeti; obljubil sem pa, da bodem prilično o vsakem izmej peterih škapulirjev še posebe govoril.

Ti peteri škapulirji, ki jih pogosto vse vkup nosimo, so: škapulir presvete Trojice, Matere božje z gore Karmelske, brezmadežnega spočetja, sedmere žalosti prebl. Device Marije in trpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa. — O škapulirju naše ljube Gospe s Karmelske gore sem vam najbolj imenitne stvari vže povedal v 9. št. Venca. Sedaj torej mi je na kratko govoriti še o starih drugih škapulirjih.

1. Škapulir presv. Trojice.

Sv. Janez de Mata in sv. Feliks Valeški sta ustanovila red presv. Trojice, ki ga je potrdil papež Inocencij III. dné 28. prosinca leta 1198. Ko je papež ta dan bral sv. mašo, se mu je prikazal angel v beli obleki, na kateri je bil prišit križ rdeče in višnjeve barve; prav tako obleko je potem papež določil novemu redu. Namen redovnikom presv. Trojice ali trinitarcem je bil, krščanske jetnike reševati iz turške sužnosti. V oni dobi so namreč Turki grozno plenili po krščanskih deželah in premnogo kristijanov odvajali seboj kot sužnje.

tera in Ecclesia Shuttinensi ad eorum Evangelii in Presbyterio firmiori pro Posteris monumento concisa: vide, lege, meditare. Et haec pauca tantum de hoc Viro dicta, plurima ommissa, innumera et mihi et alijs abscondita, solo Supremo Numini clara indubitanter suppose . . . Suavissime obiit Vir, cujus memoria in Benedictione est.*

Krog novih redovnikov so se kmalu začeli zbirati pobožni verniki, ki so redovnikom z molitvijo in miloščino pomagali pri njih svetem delu krščanskega usmiljenja. Tako je nastala bratovščina presvete Trojice, katere udje nosijo majhen, volnen, bel škapulir z rdečim in višnjevimi križcem.

Dandanašnji, ko je turška moč po večem strta, namen bratovščini ni več popolnoma isti, ki je bil prvotno. Udje sedaj zlasti časté presveto Trojico; poleg tega pa dajo majhno miloščino, da z njo misijonarji po afrikanskih semnjih odkupujejo sužnje zamorske otroke.

Bratovščina je bogata z odpustki. Da se odpustkov udeležujemo, moramo škapulir vedno nositi in presv. Trojico častiti; posebne molitve niso določene; tudi miloščina, ki jo udje dajo, ni ukazana; tudi brez nje se dobé odpustki.

Posebnost tega škapulirja je bila, da je moral biti vsak novi škapulir presv. Trojice blagoslovljen. Tega ni treba pri nobenem drugem škapulirju. Če se je torej škapulir presv. Trojice obrabil, raztrgal ali izgubil, moral se je nov škapulir dati zopet blagosloviti. Leta 1895. dné 24. avgusta pa so v Rimu odločili, da se v prihodnje tudi škapulir presv. Trojice samo tedaj blagoslovi, ko ga prvič dobimo.

2. Višnjev škapulir brezmadežnega spočetja.

Višnjeve škapulirje brezmadežnega spočetja je prva delala in razširjala mej ljudmi častitljiva sestra Uršula Beninkaza. Rojena je bila l. 1547. v Neapolu. Vže mlada deklica je strogo in spokorno živela. Sv. Filip Neri je visoko čislal pobožno božjo služabnico in papež Pij VI. je l. 1793. slovesno izrekel o nji sodbo, da se je kot svetnica odlikovala v treh božjih in štirih glavnih krščanskih čednostih: v modrosti, pravičnosti, zdržnosti in srčnosti. Nekoč je zamaknjena imela prikazen. Videla je preblaženo Devico Marijo z detetom Jezusom v naročji: Mati božja je imela belo krilo in višnjev plašč; okrog nje je bila množica devic, ki so bile prav tako oblečene. Ljubeznjivo kakor mati je ogovorila Marija Uršulo: »bodi pogumna, Uršula, in obriši si solze; glej v naročji mojega Jezusa, ki je tudi tvoj, in poslušaj ga verno, kar ti bode rekel.« Tedaj ji je Jezus razodel svojo željo, da naj ustanovi samostan, v katerem bode živelo 33 redovnic kakor samotarke; posveté naj se brezmadežnemu spočetju, oblečene pa naj bodo kakor vidi oblečeno Mater božjo.¹⁾ Obljubil je tudi posebne milosti vsem osebam, ki bodo stopile v novi red. Častiljiva Uršula je prosila Jezusa, naj teh milosti stori deležne tudi one, ki bivajo mej svetom, pa v svojem stanu čisto živé, posebno časte Mater božjo in bodo nosili višnjev škapulir. Jezus je privolil v njeno prošnjo.

Po tej prikazni je častiljiva sestra Uršula začela delati višnjeve škapulirje, in premnogi pobožni verniki so si dali obleči novi škapulir; njih sveto življenje je pričalo, da je Mati božja brez madeža spočeta posebna priproš-

¹⁾ Red, ki ga je pozneje častiljiva Uršula res ustanovila, so: samotarske teatinke.

njica vsem, ki nosijo škapulir brezmadežnega spočetja. Papež Klement X. je leta 1671. dal redovnikom teatincem,¹⁾ ki so vodili samostan častitljive Uršule pravico, da smejo blagoslavljati škapulirje brezmadežnega spočetja in jih nadevati vernikom.

Oni, ki nosijo višnjev škapulir, morajo posebno častiti brezmadežno spočetje Marije Device in pa zlasti moliti za spreobrnitev tistih, ki živé v nečistem grehu. Moli pa lahko vsak, kar mu drago, nobena molitev ali dobro delo ni določeno. Zelo pripravna molitev je rožnivenček brezmadežnega spočetja. Zložil ga je pobožni kapucinski pater Bonaventura Ferarski. Molka ni treba nobenega. Moli se pa takole:

V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.

(Prvi odstavek). Češčeno bodi sveto in brezmadežno spočetje preblazene Device Marije. — En »Očenaš«, štiri »Češčene Marije« in enkrat »Čast bodi Očetu«.

(Drugi odstavek.) Češčeno bodi itd. — En »Oče naš« itd. (kakor v prvem odstavku.)

(Tretji odstavek.) Češčeno bodi itd. — En »Očenaš« itd. (kakor v prvem odstavku.)

Kdor pobožno in skesano moli ta rožnivenček, dobi vselej 300 dni odpustka; in če kdo opravlja to molitev celi mesec, dobi enkrat popoln odpustek, če gre k izpovedi in sv. obhajilu.²⁾

3. Škapulir Matere božje sedmere žalosti.

Sveti Alfonz pripoveduje v svoji prelepi knjigi »Slava Marijina«³⁾ zgodbo, ki jo je doživel nekdo njegovih duhovnih tovarišev. Svetnik jo je slišal iz ust onega duhovnika samega. Le-ta je nekoč izpovedoval v cerkvi. Kar zagleda blizo izpovednice mladeniča. Na obrazu se mu je videlo, da bi bil rad šel k izpovedi, pa se je obotavljal, kakor da bi se bal. Duhovnik ga nekaj časa ogleduje, potem pa stopi k njemu in ga prijazno vpraša, če se morda želi izpovedati. »Da«, odgovori mladenič, »prosim pa, da greva kam drugam, zakaj moja izpoved bode dolga.« Izpovednik ga vzame seboj v sobo.

Tu začne mladenič pripovedovati, da je sin plemenitih starišev in je prišel iz tujih krajev; da bi mu bili grehi kedaj odpuščeni, tega več ne upa. Na vesti je imel mnogoter umor in druge najgrše grehe. Vrh tega je izgubil upanje, da bi se mogel kdaj zveličati; in od onega časa je delal greh bolj zato, ker je Boga sovražil, kakor pa da bi z grehom godil svoji strasti. Tudi je pripovedoval, da je nekoč vrgel na tla sv. razpelo; prav tisti dan je šel k sv. obhajilu z bogokletnim namenom, da bi sv. hostijo pljunil iz ust in jo pogazil z nogami. Hostijo je bil sicer vzel iz ust, svojega groznega sklepa

¹⁾ Red teatincev je ustanovil sv. Kajetan l. 1524, razširil pa zlasti Peter Caraffa, škof v Theatah (Chieti). Red si je udobil velikih zaslug za ponovljenje krščanskega gibanja po Laškem. Dandanašnji so teatinci skoraj izumrli.

²⁾ Beringer: Die Abl. 10 Aufl. str. 178.

³⁾ Le glorie di Maria Parte II. disc. VI.

se pa vendar ni upal izvršiti iz strahu, da ne bi ga ljudje videli. Pri teh besedah dá izpovedniku sv. hostijo zavito v popir. »Ko sem šel danes mimo te cerkve«, tako se izpoveduje dalje, »sem čutil nepremagljivo silo, ki me je gnala v cerkev; nisem se ji mogel ustavljati in moral sem vstopiti. Vest me je hudo pekla, in nekaj mi je dejalo, da naj grem k izpovedi. Stopil sem torej blizu izpovednice; v duši pa sem bil tako potr in obupan, da sem že hotel zopet oditi; a zdelo se mi je, da me je nekdo držal in mi ni dal iti strani, dokler me niste vi, častiti duhovni oče, poklicali. Sedaj sem tukaj in se izpovedujem; kako sem le-sem prišel, tega sam ne vem.«

Duhovnik ga vpraša, če ni morda opravljal kake pobožnosti Mariji na čast ta čas, kar je tako brezbožno živel. — »Kaj še, pater«, odgovori mladenič, »kako bi bil mogel moliti, ko sem mislil, da bodem pogubljen.« »Pomislite malo bolj«, prigovarja mu izpovednik, »morda se česa spomnite.« »Ničesar, duhovni oče; a tukajle imam nekaj.« To reče in seže z roko pod obleko; na prsih pod obleko se pokaže škapulir Matere božje sedmere žalosti. »Ali ne vidite, dragi mi sin«, deje duhovnik, »da vam je Marija izprosila milost izpreobrnjenja? Cerkev, v katero ste prišli, je posvečena Mariji.« Ob teh besedah se je mladeniču tako užalilo, da se je začel britko jokati. Nadaljeval je svojo izpoved, pa zmogla ga je žalost, omedlel je in se zgrudil na tla. Ko se je zopet zavedel, je končal izpoved in dobil sv. odvezo. Predno je odšel, je dovolil izpovedniku, da sme povsod oznanjati veliko usmiljenje, katero mu je storila Marija.

Kakšen je škapulir, ki si je ž njim mladenič naklonil usmiljenje Matere božje?

Sredi trinajstega stoletja je na Laškem blizu mesta Florence sedem pobožnih in plemenitih mož, ki jih je cerkev pozneje proglasila za svetnike, ustanovilo red servitov ali služabnikov Marijinih. Posebna naloga servitskega reda je, da vedno premišljujejo Marijino trpljenje in žalost in razširjajo pobožnost do žalostne Matere božje tudi mej ljudmi. Nosijo črno obleko in po vrhu črn plašč ali škapulir. Tako je hotela Mati božja, ki je ustanovnikom to željo v prikazni razodela. Po črnem redovniškem plašču »Marijinih služabnikov«, je posnet majhni črni škapulir Matere božje sedmere žalosti. Dajali so ga servitje vernikom, ki so mej svetom živeč pobožno premišljevali trpljenje žalostne Matere božje. To je početek bratovščine sedmere žalosti Marijine, katere udje nosijo črni škapulir.

Servitski red se je hitro širil in s tem tudi bratovščina sedmere žalosti Knezi, kralji in cesarji so se vpisavali v bratovščino. Črni škapulir so nosili cesar Rudolf I. habsburški in njegova žena, cesar Karol IV. in njegova žena Ana, kralji poljski, portugalski, aragonski, navarski, mnogi knezi in plemenitniki. Mej vsemi udi bratovščine sedmere žalosti Marijine pa se sveti ime francoskega kralja sv. Ludovika.

Papeži so dovolili bratovščini mnogo odpustkov. Kdor se hoče odpustkov udeleževati, mora vedno škapulir nositi. V bratovskih pravilih se bere, da morajo udje vsak dan moliti sedem »Očenašev« in sedem »Češčenih Marij« v spomin sedmere žalosti Marijine; v večje Marijine praznike in tretjo ne-

deljo meseca septembra morajo prejemati zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, itd.; vendar te stvari niso tako ukazane, da bi brez njih ne mogli biti deležni odpustkov. Glavni pogoj za odpustke je, da vedno nosimo škapulir in se pogosto sočutno spominjamo Marijine žalosti.

4. Rdeči škapulir trpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Leta 1846. zvečer pred osmino sv. Vincencija Pavljanskega je imela neka usmiljena sestra to-le prikazen: Videla je našega Odrešenika, Jezusa Kristusa; v desni roki je držal rdeč škapulir z rdečima volnenima trakovima. Na enem koščku je bila podoba križanega Zveličarja; pod križem je bilo mučilno orodje; okoli križa pa so bile zapisane besede: Sveto trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, reši nas! Na drugem delu škapulirjevem je videla vpodobljeno sv. Srce Jezusovo in Marijino; zgoraj je bil križ, spodaj pa je brala besede: sveto Srce Jezusovo in Marijino, varuj nas! Ob enem je Zveličar pobožni sestri dal spoznati svojo željo, naj bi se ta škapulir razširil mej verniki zato, da bi jih vedno spominjal njegovega trpljenja in ljubezni do ljudi.

Prikazen se je ponavljala. V praznik povišanja sv. križa je slišala sestra iz ust Jezusovih tolažilne besede: Vsem, ki nosijo ta škapulir, se bode vsak petek znatno pomnožila vera, upanje in ljubezen.

Vrhovnemu poglavarju lazaristov, kateremu je sestra razodela prikazen, se je začetkoma zdela stvar brez pomena. Ko pa je l. 1847. šel v Rim, je povedal o prikazni sv. očetu Piju IX. Sv. oče je v pismu z dné 25. junija l. 1847. dal vsem lazaristom pravico, da smejo škapulir trpljenja Gospodovega blagoslavljati in vernikom nadevati. Lazaristi dajo to pravico tudi drugim duhovnikom, ki je prosijo.

Škapulir trpljenja Gospodovega mora biti iz rdečega volnenega blaga; prav taka morata biti tudi trakova. To je razlog, da morata trakova biti volnena in rdeče barve, če nosimo več škapulirjev vkupe na dveh trakovih.

Posebne dolžnosti nam ta škapulir ne nalaga. Da smo deležni odpustkov, zadoščuje, če škapulir vedno nosimo in izpolnjujemo navadne pogoje za odpustke.

Nekatere pripomnje za duhovnike.

1. Mašnike, ki imajo pravico blagoslavljati in vernikom nadevati vseh petero škapulirjev vkupe, opozarjamo, da od 27. aprila t. l. škapulirja karmelske M. b. ne morejo več z drugimi vred blagoslavljati in nadevati. Tako so odločili v Rimu dné 27. aprila 1887. Odlok pravi: od seh dob t. j. od 27. aprila l. 1887., se ne dovoljuje več, da bi se škapulir karmelske Mat. božje z drugimi vred blagoslavljal in nadeval; kdor pa vže ima to pravico, zanj preneha po 10 letih, torej 27. aprila l. 1897. (Gl. Beringer. Die Abl. 10. Aufl. str. 641.) Verniki seveda tudi v prihodnje smejo nositi vseh petero škapulirjev vkupe.

2. Oni, ki nosijo škapulir presv. Trojice, karmelske Mat. bož. in Mat. bož. sedmere žalosti, so ob enem udje dotične bratov-

ščine. Zato mora duhovnik, ki ima sam zase osebno pravico, blagoslavlјati in vernikom nadevati kateri izmed treh rečenih škapulirjev, imena vsprejetih udov zapisavati in od časa do časa pošilјati tja, kjer je bratovščina cerkveno ustanovljena.

Imena udov bratovščine presvete Trojice se lahko pošilјajo: *Ad Reverendiss. Patrem Generalem Ordinis SS. Trinitatis, Romae, S. Trinità in Via Condotti*; ali pa: *An die hochwürdige Propstei in Bozen (Tirol)*.

Imena udov bratovščine karmelske Mat. bož.: *An das Karmelitenkloster in Linz (Oberösterreich)*.

Imena udov bratovščine sedmere žalosti Mat. bož.: *An das Servitenkloster in Wien, ali Innsbruck*.

Tisti pa, ki imajo škapulir brez madežnega spočetja ali trpljenja našega Gospoda J. Kr., niso združeni v nikakršno bratovščino, in zato tudi ni potreba njih imen zapisavati.

3. Kdor želi dobiti pravico blagoslavlјati in vernikom nadevati katerikoli izmed peterih škapulirjev, naredi prošnjo tako-le:

Reverendissime Pater! — N. N. sacerdos dioecesis N. petit humiliter benedicendi et imponendi scapulare SS. Trinitatis. †

Naslov: *Ad Reverendiss. Patrem Generalem Ordinis SS. Trinitatis — Romae, S. Trinità in Via Condotti*.

† vel: scapulare B. M. V. de monte Carmelo.

Naslov: *P. T. Provinzial des Karmelitenordens in Linz (Oberösterreich)*.

† vel: scapulare caeruleum B. M. V. sine labe conceptae.

Naslov: *Ad Reverendiss. Vicarium Generalem Congregationis clericorum Regularium — Romae, S. Andrea della Valle*.

† vel: scapulare septem Dolorum B. M. V.

Naslov: *Ad Reverendiss. Patrem Priorem Generalem Ordinis Servorum B. M. V. — Romae, S. Marcello*.

† vel: scapulare rubrum Passionis et sacratissimi Cordis D. N. J. Chr. necnon et Cordis amantissimi ac compatientis beatæ Mariæ Virginis immaculatae.

Naslov: *Ad Reverendiss. P. Procuratorem Congregationis Missionis. — Romae, Via della Missione 2*.

4. Ko bi kdo hotel vse štiri škapulirje ob enem (unica formula) blagoslavlјati in nadevati (škapulir karm. Mat. bož. se mora posebe blagoslavlјati), mora najprej pri posameznih redovnih poglavarjih dobiti pravico za vsak škapulir posebe, potem pa se obrniti s prošnjo do svetega očeta. Prošnja se pošlje: *Ad Sacram Congregationem Rituum — Romae, Cancellaria Apostolica*.

5. Ker ljudje pogosto vprašujejo, kaj je moliti za ta ali oni škapulir, ponavljamo še enkrat, kar smo vže pri vsakem škapulirju sproti povedali: pri nobenem izmed peterih škapulirjev ni določeno, koliko in kaj se mora moliti. Velja pa to-le pravilo: Če hočemo biti deležni škapulirjevih dobrot in milosti, treba, da škapulir vedno nosimo in pa z molitvijo in dejanjem častimo skrivnost, kateri je škapulir posvečen. Kar zadeva posebne milosti škapulirja karmelske Mat. bož., o tem smo prej obširno govorili.

Poročilo o bratovščinah.

Bratovščina vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji. Iz raznih daril je razvidno, da bratovščina za napravo toliko cerkvene oprave potrebuje jako mnogovrstnega blaga. Ker pa nima kapitala na razpolaganje, da bi si omislila zalogo blaga, in ker bi to tudi ne bilo prilično iz gospodarskih ozirov, da bi ležal velik kapital v blagu, si mora sproti naročati toliko blaga, kolikor ga približno potrebuje za eno leto.

Prav radi tega vljudno prosimo prečastite farne predstojnike, da blagovolijo svoje želje, kaj naj se podari cerkvi, naznaniti vodstvu vsaj do konca meseca majnika. Ako še kaj blaga primanjkuje, se ta čas zopet naroči, in tako se lažje vsem ustreže. Ako se kdo zglesi prepozno, ob najboljši volji ne moremo ustreči, ker ni več mogoče zelene stvari naročiti ali izvršiti, tudi ne, ko bi pripomočki še dopuščali.

J. Flis, vođja bratovščine.

Duhovniki častivci presv. Rešnjega Telesa (Sacerdotes adoratores). Dné 12. t. m. so izročili materi zemlji truplo č. gosp. Lavrencija Berganta, župnika v Logatcu, jednega najvestnejših častivcev sv. R. Telesa, ki je natančno opravljal molitveno uro. Naj mu ljubi Jezus povrne vso gorečnost, ljubezen in vdanost, in naj se mu dá uživati od obličja do obličja v svetih nebesih. Vsi častivci sv. R. Telesa naj blagovolijo pri prihodnji molitveni uri spominjati se ga in mu izprostiti večni mir v Bogu!

Naznanilo ponočnim molivcem presv. R. Telesa. Drugi sestanek ponočnih molivcev presv. R. Telesa v Ljubljani bode tretjo adventno nedeljo, t. j. 12. decembra in sicer zopet v šenklavški zakristiji, popoldne po litaniyah. Vabijo se preč. gospodje duhovniki in vsi častivci in prijatelji presvetega R. Telesa.

Prvi sestanek ponočnih molivcev presv. R. Telesa v Ljubljani. Prečastiti gospod kanonik Flis je dné 7. novembra ponočne molivce presv. Rešnjega Telesa zbral v šenklavški zakristiji in nam najprvo razložil z jedrnato besedo pomen sestanka, potem pa govoril z njemu lastno gorečnostjo o namenu, važnosti ter dolžnostih častivcev presv. Rešnjega Telesa. Opisal nam je zgodovino nočnega češčenja ter pokazal, da je ponočna molitev vže starodavna. Večkrat beremo v sv. pismu, da so vže v starem veku po noči slavili in častili Boga. — Marija, sv. Jožef, angeli ter pastirji so prvi molili in pozdravljali novorojenega Ježuška v polunočni uri. Najlepši vzor ponočne molitve nam je pa Zveličar sam. Po noči mej velikim četrtkom in velikim petkom je na Oljski gori potil krvavi pot ter molil k Očetu v nebesih. Vzgledujmo se na njem in posnemajmo njegov prevzvišeni vzgled, da ne bo tudi nam veljalo resno očitanje Jezusovo: »Ali niste mogli vsaj eno uro z menoj čuti?« — Prvi kristijani so največ molili in častili presveto Rešnje Telo v nočni tihoti po katakombah. V poznejši dōbi so se zbirali tudi kralji in cesarji s pobožnimi verniki pred Najsvetejšim ter bedeli po noči v molitvi in premišljevanju. To nam priča življenje svetnikov in svetnic iz vseh stanov v brezštevilnih vrstah. V novejšem času je ponočno češčenje v nekaterih krajih nekoliko ponehalo, a zadnja leta je znova in lepše oživelo. Samostani in pobožne svetne osebe iz vseh stanov in na vseh krajih sveta, kjerkoli se sploh časti živi Bog v skrivnostni podobi kruha, so nam priča, kako se je posebno dandanašnji to češčenje priljubilo. Razlogi ponočnega češčenja ljubega Jezusa v tabernaklju so umevni sami ob sebi. Pomislimo samo, kako strašno se usmiljena ljubezen božja prav po noči žali. Najhujše naklepe kujejo brezverci zoper sv. vero, papeža in duhovnike pri ponočnih shodih. Mladina se zapeljuje in nedolžnost se prodaja hudobnemu duhu zopet najbolj v ponočnem času!

Vsak, ki goji le količkaj srčne ljubezni do Jezusa, lahko vidi, kako spodobno in potrebno je, da se tudi v nočnem času hvali in časti Najsvetejši v presv. zakramentu. Tako se daje presv. Srcu vsaj malo zadoščenje za najgrše in najgroznejše razžaljenje; ob enem pa se popravlja s tem češčenjem grda nehvaležnost in mlačnost premnogih kristijanov do najsvetejšega Zakramenta!

Take in jednake so bile besede za češčenje presv. Rešnjega Telesa nad vse vnetega preč. gosp. govornika. Ni čuda torej, da so vsi poslušavci v srčni navdušenosti obljubili, da bodo tudi v prihodnje zvesto in stanovitno prihajali v nočnih urah častit Jezusa v presv. zakramentu. — Prečastitemu gospodu kanoniku Flisu pa bodi v imenu vseh moških častivcev izrečena tu najprisrčnejša zahvala za prelepi govor! Z zahvalo združujemo ponižno prošnjo, da bi preč. gosp. kanonik s svojimi najboljšimi sveti tudi v prihodnje nas vnel za ponočno češčenje. — Naj bi izpodbudljive besede preč. gosp. kanonika rodile med ljubljanskimi možmi tisočer sad ter privabile prav mnogo pobožnih častivcev presv. Rešnjega Telesa!

Za govorom so sledili raznovrstni predlogi, stavila so se vprašanja ter razsojevali pomanjkljaji. Začelo se je prav živahno posvetovanje in razpravljanje o različnih rečeh, ki zadevajo ponočno češčenje. Videti je bilo splošno zanimanje in navdušenje za to angelsko službo. Izvolil se je tudi predstojnik, kateri je prevzel različne dolžnosti gledé na uredovanje in nadzorovanje ponočnega češčenja. Tudi se je sklenilo ure, katere se bodo molile prihodnjo prvo noč mej četrtkom in prvim petkom, in cerkev, v kateri se bude molilo, potem sestanke in druge važnosti o češčenju naznanjati v »Vencu«.

Ljubljanski možje katoliškega prepričanja! Zbirajmo se radi okolo tabernaklja ter naredimo za vse naše življenje prostovoljno a močno zavezo, da bomo vstrajali v ponočnem češčenju ter živeli in umrli v Jezusu in za Jezusa! Trudimo se in pridobivajmo z božjo pomočjo novih udov, da nas bo kmalu velika straža pred Kraljem nebes in zemlje. Za drugo posvetovanje, katero bo tretjo nedeljo v adventu, t. j. 12. decembra t. l., naj povabi vsak svoje prijatelje in znance! Možje! pred vsem pa vabimo nove ude s svojo gorečo ljubeznijo ter zvestobo do Najsvetejšega! Naj nas nikar ne plaše pred ponočnim češčenjem kakršnekoli zapreke, daljna pot, mraz, trudnost, najmanj pa strah pred zaničevanjem in zasmehovanjem sveta. »Pridite, molimo in padimo na tla in jokajmo pred Gospodom, ki nas je ustvaril. (Ps. 94, 6.)

Častivec presv. R. Telesa.

Češčenje presv. R. Telesa v Radečah pri Zidanem Mostu. Pri nas v Radečah se je bratovščina presv. R. Telesa vpeljala vže l. 1869. po prizadevanju takratnega vrlega gospoda kapelana Lavrencija Berganta, ki je 10. t. m. prerano umrl kot župnik v Logatcu. Od takrat je imela bratovščina vedno lepo število udov, in ljudem je kaj zeló priljubljena. Za vse ude je namreč odločena skupna molitvena ura, vsako prvo nedeljo v mesecu od 2. do 3. ure popoldne. Krščanskega nauka tisto nedeljo ni; duhovnik pred izpostavljenim Najsvetejšim najprej kake tri četrt ure moli iz znane knjižice: »Ura moliti in častiti Jezusa v vednem češčenju presv. R. Telesa«, potem pa pridene še litanije. Ljudij pride mnogo več kakor ob drugih nedeljah; vsi pobožno poslušajo, ali pa tudi sami beró iz knjižice. — Ta mesec smo pa poskusili z vednim češčenjem, kakršno je vže po več duhovnijah vpeljano. Krog 100 udov se je v kratkem času oglasilo in novi se še oglašajo, tako da pride na vsako izmej štirih nedelj v mesecu dovolj molivcev. Nekateri so radovoljno povrhu prevzeli tudi praznike in peto nedeljo v mesecu, kadar je. Molitvene ure so, kolikor pač mogoče, primerno razdeljene. Začnó se eno uro pred jutranjim opravilom in končajo z »Ave Marijo« zvečer. Na vsako uro pride po tri, štiri, pet ali še več molivcev. Dopoldanske ure so za ljudi

manj pripravne, bolj pa popoludanske. Molilo se bo nekaj tiho, nekaj glasno iz knjige: »Večna molitev.« Kakor povsod, so se tudi pri nas večinoma le ženske oglasile, moških je malo. Polagoma, upamo, bo vže boljše, saj pri nas ljudje radi hodijo v cerkev in se prav lepo in dostojno vedó pred Jezusom, pričujočim v tabernaklju. Z vednim čiščenjem, ki smo je pričeli, hočemo doseči to, da naš Jezus vsaj ob nedeljah in praznikih ne bo sam, ampak da jih bo vedno imel nekaj okrog sebe, kí ga bodo tolažili, mu veselje delali ob tolikem zaničevanju in britkostih, ki mu jih napravljajo hudobni ljudje, ki jih pa Njegovo presveto Srce dan za dnevom tako potrpežljivo prenaša. Nočemo pustiti Jezusa samega brez nas, ker tudi mi nočemo biti sami brez Njega. Naj nam dá mili Jezus k temu obilo svojega blagoslova, da bomo mogli to res z dejanjem kazati.

Iz Novega Mesta. Tudi pri nas smo vpeljali vedno čiščenje presveta Rešnjega Telesa. Molimo na glas po knjigi »Večna molitev«. Ob nedeljah od polu pete do polu šeste ure, in sicer jedno nedeljo v kapiteljski cerkvi, drugo pri frančiškanih. Pobožnosti se udeležuje vže nad 200 oseb. Bog daj svoj blagoslov!

M. Prelesnik, vikarij.

Apostolstvo sv. molitve.

Namen svetega Očeta za mesec december 1897.

Za svete misijone.

Olikani ljudje mnogo skrbé za snago v hiši. Vsak dan snažijo in po-
metajo in zračijo prostore. Ob sobotah se to godi še bolj skrbno in natančno. Za velike praznike se cela hiša in vse, kar je v njej, prav korenito posnaži in pospravi. Snaga je Bogu in ljudem ljuba. A vse to še ni dovolj. Po dolgem času je treba vso hišo oprati in oribatí, zidove pobeliti in ometati, stare podove iztrgati, in vse prostore odpreti, da je sveža burja prepíha. Ljudje se namreč bojé, da ne bi v kakem kotičku ostala nesnaga in smrad in ž njima kali bolezní, ki bi družini škodile.

Predragi bravci! Vsaka občina je hiša, v kateri je družina Gospodova: krščansko ljudstvo. Gospodarjevi namestniki, dušni pastirji, se trudijo skrbno in neprenehoma za poštenje, spodobnost in čistost krščanskega ljudstva. Vsako nedeljo in praznik svetijo z naukom v srca vernikov in jim kažejo madeže, kateri so jim ogrdili lepo dušo. Zlasti pa, ko se približajo veliki prazniki, opominjajo in prosijo, naj postržejo stari kvas, naj se operó in očistijo s sv. izpovedjo in naj se prestvarijo s sv. Rešnjim Telesom. Ali vse to jim ni še dovolj! Ljubezen in skrb za zveličanje neumrjočih duš je iznašla še posebno sredstvo za očiščenje in posvečenje hiše Gospodove, t. j. krščanskega ljudstva. To so sveti misijoni, pri katerih se duše čistijo, pokoré in prenavljajo. Pri sv. misijonu se preiščejo tudi najskrivnejši koti srca, v katerih tičé pregreha, sovraštvo, nečistost. Izganjajo se nemi hudíči, ki so ljudem po več let vezali jezik, da niso pri izpovedi povedali resnice. Pri sv. misijonih se cele občine prenové in z Bogom spravijo v strahu božjem. Cela družina pristopi tedaj k mizi Gospodovi v svatovski obleki ter pokrepčana in posvečena se vrača domov k vsakdanjim opravilom.

Sveti misijoni so tudi sv. očetu Leonu XIII. zeló pri srcu. Zato je vže večkrat izpodbujal škofe in mašnike, naj pridno napravljajo sv. misijone. To se res godi povsod, tudi pri nas na Slovenskem. — Za mesec december je pa sv. oče priporočil nam, udom molitvenega apostolata, naj molimo k Srcu Jezusovemu za sv. misijone. Česa bomo torej prosili Božjega Sina? Prosimo blagoslova in pomoči z nebes čč. misijonarjem, ki se trudijo na leci in v izpovednici; prosimo, naj Srce Jezusovo bogato poplača dušne pastirje za njih stroške, katere si sami nalagajo pri sv. misijonih; prosimo zlasti še, da bi milo Srce Jezusovo ganilo in omečilo trda srca grešnikov, ki skrivajo hudobje in se branijo pokore.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za izvolitev goriškega nadškofa po želji Srca Marijinega. 2. Za Cecilijansko društvo v Gorici. 3. Za profesorje bogoslovja. 4. Za sv. misijone mej ajdi. 5. Za dar modrosti dušnim pastirjem. 6. Za dar čistosti posvečenim osebam. 7. Za siromake brez strehe. 8. Za naše škofe. 9. Za nedolžno mladino. 10. Za dar potrpljenja sam s seboj. 11. Za nesrečne trgovce. 12. Za vse ki se v adventu obhajajo. 13. Za bolne na očeh. 14. Za duhovnike, ki radi izpovedujejo. 15. Za duhovnike v visokih gorah. 16. Za mlade duhovnike, ki delujejo pri društvih.	17. Za delavke v slabi družbi. 18. Za zadolžene hišne gospodarje. 19. Za družine, ki živé v prepiru. 20. Za ubože družbe sv. Vincencija. 21. Za mladeniče v visokih šolah. 22. Za vernike, ki se resnično postijo. 23. Za Slovence v Trstu. 24. Za kardinale sv. katol. cerkve. 25. Za sv. Očeta Leona XIII. 26. Za dar ljubezni do političnih nasprotnikov. 27. Za častivce Srca Jezusovega. 28. Za učence ljudskih šol v Gorici. 29. Za spreobrnenje angleškega naroda. 30. Za dar hvaležnosti Bogu 31. Za žive in mrtve ude apostolstva molitve.

M o l í m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje neštetih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, zlasti za svete misijone in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Cerkven koledar za mesec december 1897.

Mesec december je posvečen pripravi na božične praznike.

Odpustki meseca decembra. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

I. Odpustki v sv. adventnem času. Stiri adventne nedelje in kvaterne dneve morejo dobiti odpustke rimskih cerkvâ ali štacijske odpustke: *udje tretjega reda* v redovni ali farni cerkvi; *udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski ali farni cerkvi; *udje rožnivenške bratovščine* v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; *udje bratovščine za duše v vicah* v vsaki cerkvi. — Dovolila pa je sveta cerkev:

za prvo, drugo in četrto adventno nedeljo 10 let in 10 kvadragen, za tretjo pa 15 let in 15 kvadragen; za kvaterne dneve 10 let in 10 kvadragen.

II. Odpustki posameznih dni meseca decembra.

2. dan. Četrtek, I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa: popoln odpustek v bratovski ali farni cerkvi.

3. dan. Petek, I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega: popoln odpustek. — Ker je danes sv. Frančišek Ksav., dobé popoln odpustek tudi *udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa*.

5. dan. Nedelja, I. v mesecu Udom rožnivenške bratovščine trojen popoln odpustek: 1. če prejmo sveto obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. očeta; 2. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 3. če so pri mesečni procesiji.

8. dan. Sreda. Praznik brezmadežnega spočetja Marije Device. Popoln odpustek: a) vsem, ki so opravljali devetdnevnic; b) udom tretjega reda (vesoljna odveza); c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa; d) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more mestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; e) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca, če molijo za grešnike; f) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi; g) udom živega rožnega venca; h) udom škapske bratovščine karmelske M. b.; i) onim, ki nosijo bel ali črn ali višnjev škapulir (molitev v cerkvi pred Marijinim oltarjem); j) udom apostolata svete molitve; k) udom Marijine kongregacije v kongregacijski cerkvi; l) udom družbe krščanskih družin; m) udom bratovščine za duše v vicah.

13. dan. Ponedeljek. Zvelič. Janez Marioni iz teatinskega reda. Popoln odpustek onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem

25. dan. Sobota. Božič. Popoln odpustek: a) vsem, ki so opravljali devetdnevnic; b) udom tretjega reda (vesoljna odveza); c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca, če molijo za grešnike; d) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi; e) udom živega rožnega venca; f) udom Marijine kongregacije v kongregacijski cerkvi; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine za duše v vicah.

27. dan. Ponedeljek. Sv. Janez Evangelist. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; namestu molitve v bratovski cerkvi more izpovednik določiti drugo dobro delo.

Mesečne pobožnosti. Devetdnevnic pred božičnim praznikom se začenja v četrtek, dné 16. decembra. Kdor opravlja to devetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popolni odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo. Molitve niso določene.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah. V frančiškanski cerkvi bodo udje tretjega reda imeli mesečni shod kvaterni petek, 17. decembra.

V uršulinski cerkvi bode pobožnost bratovščine presv. Rešnjega Telesa v četrtek, 2. decembra. Ta pot bode slovenska pridiga.

V šenklaški cerkvi bodo po noči mej 2. in 3. dnem decembra moški molili presv. Rešnje Telo. Molila se bode 21. ura za advent. Povabljeni so h tej ponočni molitvi ne samo oni moški, ki so vže vpisani, ampak vsi, ki so toliko požrtvovavni, da darujejo eno uro Jezusu v presv. zakramentu.